

mission

**Uttöjämningen 2011:
Jag är värdefull,
jag vill bli hörd**

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
152. årgången

Chef för sv. sektionen
Marika Björkgren-Thylin
tfn 09-1297 265

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 09-1297 263

Understöds koordinatör
Britt-Helen Lindman
tfn 09-1297 266

Informatör
Joanna Lindén
tfn 09-1297 264

Byråsekreterare
Maria Westerling
tfn 09-1297 282

Missionspedagog
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 09-1297 360

Marika Björkgren-Thylin
Chef för svenska sektionen

Utvecklingssamarbete – ansvar för våra medmänniskor

LEDARE

Temat för detta nummer av tidningen Mission är utvecklingssamarbete och Utjämningsinsamlingen. Utjämningsinsamlingen är Finska Missionssällskapets (FMS) informations- och medelansaffningskampanj, vars mål är att förbättra levnadsförhållandena i u-länderna. Utjämningsinsamlingen samlar in medel till utvecklingsprojekt som drivs av FMS i samarbete med lokala samarbetsparter och Finlands Utrikesministerium. Utöver att samla medel för hjälpbehövande vill Utjämningsinsamlingen vara med och skapa diskussion om hur världens resurser fördelas.

Utjämningsinsamlingen har ordnats sedan 1992. Två gånger per år, vid vår- och höstdagjämningsinsamling, är dag och natt lika långa över hela jorden, men jordens resurser och välstånd är inte lika rättvist fördelade. Var femte människa lever under fattigdomsgränsen. Totalt 640 miljoner är hemlösa eller saknar tillräckligt skydd. Närmare en miljard människor kan inte läsa eller skriva. Cirka en miljard människor är undernärda. En person av sju saknar tillgång till pålitliga hälsovårdstjänster och 33,3 miljoner människor lever med hiv/aids. Det händer lätt att siffror bara blir till död statistik. Men tänk om ditt barnbarn/syskonbarn var ett av de fem miljoner barn under fem år som dör på grund av undernäring varje år!

FMS har verksamhet i närmare 30 länder. I många av länderna består nöden av konkret brist och absolut fattigdom. I mötet med detta kräver den kristnes samvete handling. Livet på jorden, såväl som livet i himlen, är Guds gåva och vi har ansvar för hur livsnödvändigheterna fördelas. I andra länder är nöden av mera existentiell art. De materiella grundbehoven är tillgodosedda, men i övrigt känns livet svårt eller meningslöst. Också denna nöd behöver missionen bemöta. På själens behov svarar man på annat sätt än på materiell nöd, men dessa två står inte i motsats till varandra.

I de flesta länder gör man inte samma uppdelning mellan andligt och kroppsligt som i vårt land. Världsbilden är holistisk och det är självklart att missionen ska möta människans olika behov som ett helhetspaket. En naturlig del är därför förkunnselse genom handlingar. FMS har sedan första början sysslat med verksamhet som kan betecknas som utvecklingssamarbete. I de fall då detta diakonala och sociala arbete uppfyller statens krav på utvecklingssamarbete är det bara förnuftigt att använda statliga medel. Problematiskt blir utvecklingssamarbetet dock om man glömmer eller gömmer den kristna värdegrunden eller börjar hitta på projekt bara för att det finns medel att ansöka om. Projekten bör stiga ur det lokala samhällets behov och ha en stark förankring i den lokala samarbetskyrkan eller – organisationen. I strategin för åren 2010-2015 har FMS klart definierat hurdana projekt organisationen deltar i, varför det görs och på vilket sätt. FMS är inte en biståndsorganisation utan en missionsorganisation, men sällskapet betjänar människan holistiskt och därför driver FMS också utvecklingssamarbete.

Marika Björkgren-Thylin

*"och lär er göra det goda.
Sträva efter rättvisa,
stöd den förtryckte.
För den faderlöses talan,
skaffa änkan rätt."*

Jes 1:17

» CITATET

>> Utjämningen ger resultat: utstött minoritetsgrupp mår bättre i Etiopien

De utstötta mandzornas ställning har förbättrats i Kaffa län i sydvästra Etiopien. Projektet fick stöd genom Utjämningsinsamlingen 2005.

”Förändringarna har gjort oss mandzor likvärdiga med andra. Nu uppfylls vårt människovärde. Barnens framtid ser bra ut”, säger Ashagire Ambo (26), vice kommundirektör i Deka kommun. Han är den första mandza som nått en så hög samhällsposition.

Relationerna mellan mandzorna och majoritetsbefolkningen har förbättrats mycket tack vare utbildning och upplysning. Sällskapetets lokala samarbetspart, Mekane Yesuskyrkan, har byggt två nya skolor i byn Didifa. Byggarbetet finansierades med biståndsmedel. Sporrade av detta byggde byborna ytterligare en skola med plåttak på egen hand. Nu kan drygt 400 barn gå i skola i byn. Tidigare avbröts mandzabarnens skolgång ofta på grund av allvarlig mobbing. Nu får de gå i skola och behandlas jämlikt.

>> Mathjälp delas ut i Gasara-området

Östra Afrika pinas av den värsta torkan på 60 år och enligt FN behöver 12,4 miljoner människor akut nödhjälp i Somalia, Etiopien och Kenya. I juli och augusti skickade Finska Missions-sällskapet sammanlagt 140 000 euro i nödhjälp till Etiopien. Uppskattningsvis 4,5 miljoner människor är i behov av akut mathjälp i landet. Hungersnöden förvärras på grund av de stigande spannmålspriserna och vattenkällorna har torkat ut.

De ansvariga på Mekane Yesuskyrkans utvecklingsavdelning uppskattar att de kommande 6-9 månaderna är avgörande för hur lokalbefolkningen kommer att klara sig. Behovet av nödhjälp är konstant under denna period. Den lokala kyrkan hjälper invånarna i Gasara-området i södra Etiopien, som har lämnat sina hem i jakten på vatten. Vissa skolor har stängt eftersom barnen gett sig av med sina föräldrar. Katastrofhjälpen kanaliseras via kyrkornas internationella katastrof- och biståndsorganisation ACT- alliansen.

Koye Gree fyller på en vattendunke med dyrbart vatten i Dillo-området i södra Etiopien, där torkan är mycket allvarlig. Det kan ta kvinnorna en halv dag att hitta tillräckligt med vatten för att fylla en kanna. Foto: ACT-alliansens bildbank.

>> Pao Mang byggde sin egen brunn

Jordbrukaren Pao Mang förevisar stolt brunnen som han grävt och pumpsystemet som han installerat i byn Phaw i sydöstra Kambodja. Nu är det lätt att få upp vatten ur brunnen. Tack vare

brunnsvattnet kan Mangs familj odla också under torrperioder och skörden räcker till försäljning. De har också börjat odla nya sorters grödor. Pao Mang har fem barn men hinner ändå hjälpa andra bybor i brunnsarbetet. Finska Missions-sällskapet stöder ett brunnsprojekt med vars hjälp invånarna får cement och experthjälp till byggandet och underhållet. Nu finns det 22 brunnar i Phaw.

”Det är viktigt att visa andra vad jag lärt mig, annars når de goda råden inte fram”, säger Pao Mang som fått hjälp med ett brunnsbygge. Foto: Sari Lehtelä

>> Rent vatten med solenergi

Nästan en miljard av världens befolkning lever utan rent dricksvatten, vilket leder till barndödlighet och sjukdomsepidemier. I norra Tanzania renas vatten med solenergi. Vattnet som ska rengöras tappas upp i genomskinliga vattenflaskor och utsätts för solens UV-strålning, som dödar bakterierna. Efter sex timmar i solen är vattnet drickbart. Metoden, som kallas SODIS, har förkortat kvinnornas promenader efter dricksvatten. Nu hinner de gå i skola. Tidigare behövdes mycket ved för att koka dricksvattnet men tack vare det nya systemet har avverkningen och erosionen minskat i Kishapu-området.

Vattenreningsprojektet är en del av sällskapetets utvecklingsprojekt i området. Gamla vattenrör repareras, människor utbildas och nya träd planteras. Projektet drivs av den tanzaniska organisationen Tanganyika Christian Refugee Service. Sällskapet stöder projektet med utrikesministeriets biståndspengar.

Vattenflaskor solbadar i UV-ljus i Kishapu i norra Tanzania. Foto: Erne Hakala

>> Hjälpen når fram i 30 länder

Finska Missions-sällskapet verkar i samarbete med lokala kyrkor och internationella organisationer i närmare 30 länder. Arbetet omfattar förkunnelse och församlingsarbete, främjande av samhälls- rättvisa och diakoni, arbete för fred och försoning, satsning på samarbetskyrkornas självadministration och ekonomi, samt kamp mot spridningen av hiv och aids.

Vid årsskiftet hade sällskapet 86 samarbetsparter och drev sammanlagt 304 projekt. Av dessa understöddes 91 projekt i 19 länder med biståndsmedel från utrikesministeriet. Församlingarna i Borgå stift är med och finansierar projekt i Afrika, Sydamerika och Asien. Läs mera om hur pengarna används i Afrika på sidorna 12-15.

Tillbaka till Senegal. "Gud visar vägen", säger Tor-Erik Store. Ann-Katrin och Tor-Erik Store var Finska Missionssällskapets missionärer i Senegal 1985-1992. Foto: Ida Erikson.

Tillbaka till Senegal – Gud visar vägen

Det internationella ansvaret för våra medmänniskor konkretiseras genom missionen.

Ann-Katrin och Tor-Erik Store återvänder till Senegal, där de kommer att arbeta för Finska Missions­sällskapet i två år. I september väntar återseenden och ett nytt hem i Dakar. När vi träffas i slutet av augusti har paret en lång och intensiv dag bakom sig vid Finska Missions­­sällskapets huvudkontor i Helsingfors.

– Vi har gått igenom verksamheten i Västafrika tillsammans med personalen på utrikesavdelningen och skött administrativa ärenden. Vi börjar vara redo för vår resa. Det är en stor välsignelse att få åka till Senegal igen, säger Tor-Erik Store inför utresan den 21 september.

Redo för två utmanande år

Tor-Erik är för närvarande tjänstledig från Vasa svenska församling där han verkat som kyrkoherde sedan 2007. Ann-Katrin är också tjänstledig för sitt utlandsuppdrag. Hon har arbetat som avdelningsskötare vid lungpolikliniken vid Vasa centralsjukhus. Nu övergår hon till den preventiva hälsovården i Senegal. Dessutom ska hon sköta en del av fadderverksamheten genom att ansvara för kontakten mellan barnen och faddrarna i Finland.

– Arbetsperioden varar två år. Vi litar på att den Gud som kallar också ger kraft och vishet i uppdraget, säger Tor-Erik och Ann-Katrin.

Ann-Katrin ser fram emot sina nya arbetsuppgifter.

– Mitt arbete i Vasa har varit stressigt. Nu kommer arbetsdagarna troligtvis att bli lugnare samtidigt som jag kommer att mötas av helt andra utmaningar än hemma.

I januari kontaktade Finska Missions­­sällskapet paret och erbjöd dem två lediga tjänster i Senegal.

– När vi prövade saken kom vi småningom fram till att det fanns en möjlighet att tacka ja. Senegal är vårt andra hem och människorna där är så positiva. Vi är glada och tacksamma över att få åka ut igen, säger Tor-Erik.

Paret arbetade för Finska Missions­­sällskapet i Senegal 1985-1992. De har fortfarande ett stort kontaktnät i landet.

– Vi reste till Senegal i julas för att hälsa på vår sonhustrus familj och våra bekanta. Vi har många vänner i Fatick där vi bodde förra arbetsperioden. Tänk att vi får chansen att åka ut igen, utbrister Ann-Katrin.

Tror på kvinnorna

Hur ser kvinnornas roll ut i Senegal, Ann-Katrin?

– Kvinnorna i Senegal är underordnade i förhållande till männen, men absolut inte underdåniga. Inom den preventiva hälsovården kommer jag kvinnorna mycket nära. Kvinnorna påverkar mer än man tror i samhället. De är ansvarstagande och positiva. Mycket kan göras med upplysning och utbildning.

Speciellt kvinnorna och flickorna har ett stort ansvar på landsbygden i Senegal. De sköter hemmen, barnen och näringslivet.

Kyrkan en föregångare

Kyrkan har historiskt sett spelat en speciellt viktig roll inom hälsovården i Senegal. De kristna har gett exempel på hur diakoni och byutveckling kan förändra hela samhällen. Den lutherska kyrkan satsar på att förbättra levnadsförhållandena speciellt på landsbygden kring Fatick och i centrala och norra Senegal. Målet är att alla ska ha tillräckligt med dricks- och hushållsvatten och att befolkningen ska må bättre och få en bättre utkomst. Mår invånarna på landsbygden bättre stoppas också flytten in till städerna.

– Det internationella ansvaret för våra medmänniskor konkretiseras genom missionen. Det går att bemöta nöden som finns i vår värld, säger Tor-Erik.

Den lutherska kyrkan i Senegal grundades 1987. Kyrkan har 4 000 medlemmar och 12 församlingar. Finska Missions­­sällskapet har sändt missionärer till landet sedan 1974.

Ann-Katrin och Tor-Erik har följt med kyrkans utveckling sedan 1980-talet, då kyrkan var ung och hade få medlemmar.

– Behoven är i stort sett de samma idag: arbetskraft. Jag kommer att fokusera på kyrkans ekonomiska situation så att den

Fakta: Senegal

- Huvudstad: Dakar
- Blev självständigt år 1960
- Folkmängd 12,6 miljoner, 54 procent lever under fattigdomsgränsen
- Förväntad livslängd: 59 år
- Hivsmittade (2009): 1 %
- Muslimer 94 %, kristna 5 %, traditionella religioner 1 %
- Bruttonationalinkomst 1 816 dollar per invånare
- Läskunnighet bland vuxna (15 år fyllda): 42 %
- Befolkning utan tillgång på rent vatten: 31 %

Paret Store välsignades till missionärstjänst vid Kyrkans Ungdoms sommarläger i Pieksämäki. Foto: Linnea Ekstrand.

Teranga, gästfrihet, är en dygd i Senegal. Nu välkomnas också missionsvänner in i paret Stores virtuella vardagsrum på Facebook, där regelbundna nyhetsuppdateringar utlovas. "Många undrar hur vi skall bo i Senegal. Det vet vi inte ännu, annat än att vi skall vara i huvudstaden Dakar, med cirka två miljoner invånare, belägen på en udde vid Atlantstranden", skriver Ann-Katrin i början av september.

blir mera självbärande. Som sällskapets regionrepresentant i Västafrika kommer jag också att fokusera på relationerna med de kristna i grannländerna: till exempel lutheranerna i Gambia, som talar samma språk och delar samma kultur, säger Tor-Erik.

Lokal kunskap

I ett land med bara fem procent kristna behöver de nya församlingsmedlemmarna mycket stöd och vägledning.

– Personalutbildning och evangelisation är mina prioriter de kommande åren. Jag kommer att besöka församlingarna regelbundet. Östra Senegal är en stor utmaning, en stor del av människorna där har inte nåtts av evangeliet ännu.

Den lutherska kyrkan når nya folkgrupper tack vare evangelisation och byutvecklingsprojekt. Kyrkans verksamhet drivs på tre nationella språk: pular, serere och wolof.

– Vi talar redan franska och serere. Nu är det bara att kavla upp ärmarna och sätta igång med arbetsuppgifterna, säger Tor-Erik.

Ann-Katrin och Tor-Erik säger att deras barn är glada över att ha ett senegalesiskt hem att besöka igen.

– Jag kan ana mig till att vi har gäster att vänta framöver, skrattar Ann-Katrin.

Satsa på de unga

Paret välsignades vid Kyrkans Ungdoms familjeläger i Pieksämäki, i samband med den afrikanska gospelmässan. Tor-Erik och Ann-Katrin, som berördes av en kallelse att bli missionärer redan i ungdomsåren, poängterar hur viktigt det är att missionsintresset lever vidare bland unga.

På vilket sätt kan man stöda er i ert arbete?

– Man kan stöda oss på många sätt, genom förbön eller varför inte med en hälsning! Man blir så glad av bara ett kort från Finland. Det är också viktigt att hålla fram Senegalmissionen i Finland och att missionsfostran integreras i många sammanhang, säger Ann-Katrin.

Text: Joanna Lindén

- Stores arbete stöds av Karleby, Jakobstad, Vasa, Kvevlax och Sibbo svenska församling samt Förbundet Kyrkans Ungdom

FRIVILLIGARBETE

Över hundra frivilliga hjälpte till i Borgå

Sammanlagt 115 frivilliga hade anmält sig som medhjälpare till missionsfesten i Borgå den 17-19 juni. Festen gick att förverkliga tack vare deras insatser. Ungdomarna var också aktivt med i förberedelserna och själva festbestyren.

– 35 ungdomar skötte rikshan, trafikdirigeringen och andra praktiska arrangemang på arbetslistan. Vi skulle inte ha klarat det här utan de frivilliga hjälp, säger Stina Lindgård vid Borgå svenska domkyrkoförsamling.

Willy Karlsson och Otto Lindén hörde till dem som gav folk skjuts i sällskapets riksha. De insamlade pengarna gavs till Utjämningskampanjen för Nepals utstötta.

Otto arbetar som civiltjänstgörare vid Borgå svenska domkyrkoförsamling och säger att han blivit mera intresserad av Finska Missionssällskapets verksamhet i samband med sitt frivilliguppdrag.

– Jag har börjat läsa om sällskapets verksamhet och fått upp ögonen för de mångsidiga verksamhetsformerna, säger Otto.

Andreas Ahlfors ryckte in som frivillig vid missionsfesten, där han stod till tjänst i första hjälp-rummet.

– Jag arbetar som akuvårdare vid räddningsverket och vill nu göra en insats här vid festen, eftersom jag brukar engagera mig i församlingslivet och bryr mig om missionen, säger Anders.

700 koppar kaffe

Festcaféet var populärt: 700 kaffekoppar serverades vid missionsfesten, som totalt hade cirka 1 500 besökare.

– Vi är 30 frivilliga som turas om här med serveringen. Vi har kakor, ostar, pajer och annat smått och gott. Och kaffe såklart, det säljs i stora mängder. Vinsten går till Finska Missionssällskapet, säger Greta-Lisa Lönnqvist, som var med och hjälpte på lördagen.

Nästa år välkomnar Kronoby församling till missionsfest den 15-17 juni.

Vill du stöda oss och ställa upp som frivillig vid olika evenemang? Vi behöver också frivilliga översättare. Kontakta gärna camilla.skrifvars-koskinen@mission.fi

Tre av trettio caféfrivilliga. Kakor, småbröd och ost av alla de slag till förmån för missionen. Helena Backman, Ina Laakso och Greta-Lisa Lönnqvist tog hand om eftermiddagskiftet på lördagen. Foto: Joanna Lindén.

Rolf Steffansson,
direktör för utrikesarbetet

Omsorg om de fattiga

DIREKTÖRENS HÖRNA

Jag har under den här sommaren funderat på hur den kristna tron utvecklades från att ha varit en rörelse för fattiga och utstötta i ett avlägset hörn av det romerska väldet till en världsvid kyrka. Utgångspunkten är den oerhört kraftiga sociala betoningen i Jesu livsstil och undervisning som vi återfinner i de fyra evangelierna. Han tog upp sjuka i församlingens mitt, Han sökte nästan provokativt upp spetsiska och syndare och rörde vid dem. Han försvarade änkor, barn och medellösa och kritiserade hårt den religiösa elitens mammonsdyrkan som ledde till utarmning av de svaga.

Efter Jesu uppståndelse och himmelfärd berättas det om kyrkans expansion. Fokuseringen i texterna förflyttades till icke-judars ställning i kyrkan. I det försvarstal för Paulus och hednamissionen som vi kallar Apostlagärningarna drar Lukas en parallell mellan Jesu arbete bland de utstötta i Israel och Paulus arbete bland de föraktade hedningarna. I sina brev argumenterar Paulus för hedningarnas rätt till delaktighet i det nya gudsriket.

Då Lukas och Paulus så starkt fokuserar på försvaret av Guds rikets nya medborgare är det lätt för oss att inte se den sociala dimension som var en väsentlig del av de tidiga kristnas vardag. Paulus satsade en betydande del av sin tid på att ordna en humanitär insamling till de fattiga i Jerusalem. Den hade så hög prioritet att han sköt upp en av sina predikoresor (Rom 15:23-28). Omsorgen om de fattiga var alltså ingen sekundär angelägenhet. I allt det arbete Paulus gjorde visade han att vikten av att ta sig an de svaga (Apg. 20:35). Han hänvisar flera gånger till Kristi exempel: "Han som var rik blev fattig för er skull" (2 Kor 8:9). Han uppmanar att arbeta så att den tidiga kyrkans medlemmar kunde dela med av sitt goda till dem som behöver (Ef. 4:28).

I 1 Kor 9:13 får vi en glimt av hur Paulus tänkte: "När ni genom denna tjänst visar er pålitlighet kommer de att prisas Gud för att ni följer er bekännelse till Kristi evangelium och frikostigt delar med er till dem och till alla." Att frikostigt dela med sig hör för Paulus omistligt till bekännelsen till evangeliet. Utgående från alla dessa texter växer bilden av en kyrka som tog Jesu budskap gällande omsorg om de fattiga på fullt allvar.

I Finska Missionssällskapets strategi 2010-2015 finns en stark betoning av arbetet för mänskliga rättigheter och bekämpandet av fattigdom. Någon har oroligt frågat varför Missionssällskapet satsar så mycket på dessa delar av arbetet. För oss är det en fråga om vår kristna identitet. Då vi följer den långa kristna traditionen som tagit sig synliga uttryck i omsorg om de svagaste, försvar för de marginaliserade, och upprättande av de förtryckta står vi på stadig biblisk mark. För att svara på de globala utmaningarna idag, så som ojämn fördelning, korruption och en livsmedelsituation där allt färre får äta sig mätta, har nya metoder inom bistånd och humanitär hjälp utvecklats. Vi har lärt oss mycket av andra aktörer inom utveckling och fattigdomsbekämpning. Även om verktygen idag ser annorlunda ut än för två tusen år sedan är grunden för engagemanget samma värderingar som bar de första kristna. Förverkligandet av kärleken till nästan, såväl andligt som mentalt, fysiskt som socialt, är för oss oersättliga uttryck för evangeliet. De hör till kyrkans uppdrag, dess mission. En kristen teologi som inte ser medmänniskans behov är därför en omöjlig tanke för oss. Vi ser det som oerhört viktigt att komma ihåg vad det var Paulus försökte få fram till kristna som betonade tomma andliga övningar framom barmhärtighet: I det kristna livet är det väsentliga "tron, som får sitt uttryck i kärlek." (Gal. 5:6). Denna betoning var en stor orsak till att den lilla skaran i Israel växte till en global rörelse.

Bilden t.v: Varför inte ordna missionsmanikyr eller massage för Finska Missionssällskapets utrikesarbete? Uppe t.h: Den nepalesiska rikshan trampades runt till förmån för Nepal. Nere t.h: Korvgrillningen sysselsatte missionsdagens manliga deltagare. Foto: Marika Björkgren-Thylin

Alla talanger i bruk på Kyrkans Ungdoms sommarläger

Fantasin flödade vid Kyrkans Ungdoms sommarläger när ivriga lägerdeltagare samlade in pengar för Finska Missionssällskapets verksamhet.

Det första musiklägret i Förbundet Kyrkans Ungdoms (KU) regi ordnades redan år 1968. Under 1970-talet bredades deltagarbasen och lägren började kallas musik- och familjeläger. Sedan år 1985 har lägren hållits i Pieksämäki på det som tidigare hette Sisälähetysseuran oppilaitos och numera kallas Koulutuskeskus Agricola. Den här sommaren gästades lägret av ca 750 personer.

Unga behövs i missionen

I år hölls missionskvällen torsdagen den 28 juli. Kvällen inleddes med en gemensam samling där bland annat missionärerna Ann-Katrin och Tor-Erik Store, ståuppkomiker Oa Lönnbäck och lägerkören JoyKids Maschoir medverkade.

Särskilt minnesvärt vad det brandtal

som Ann-Katrin höll för att uppmana de unga lägerdeltagarna att tänka över sin plats inom missionen. Det behövs ständigt yngre som tar vid och fortsätter tidigare generationers arbete.

Skönhetsvård för gott ändamål

Efter missionssamlingen förvandlades halva gårdsplanen till en skönhetsalong med manikyr, massage, hårflätning och ansiktsmålning. Blodtrycksmätning erbjöds också. Den andra halvan fungerade som mattorg med bland annat försäljning av våfflor, korb och saft. Aktiviteterna kostade 1-3 euro och alla intäkter gick till Kyrkans Ungdoms understöds mål via Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

Därtill ordnas rikshaåkturer med en äkta nepalesisk cykelriksha. Deltagarna i porträttfotograferingskursen använde sina nya kunskaper och fotograferade till förmån för missionen. Ungdomarna hade gjort ett fruktspel

utgående från tanken om Andens frukter som nämns i Galaterbrevet i Bibeln.

Under missionskvällen samlade deltagarna in drygt 2 000 euro genom de olika aktiviteterna och kollekten.

Kvällen avslutades i Pieksämäki gamla kyrka. Kyrkans Ungdoms verksamhetsledare Per Stenberg ledde församlingen i den afrikanska gospelmässan av Pekka Simojoki och Anna-Mari Kaskinen. Samtidigt välsignades Ann-Katrin och Tor-Erik Store inför utresan till Senegal i höst.

Tips till församlingarna

Vill din församling vara med och samla in pengar för missionen? Varför inte ordna en familjedag med aktiviteter för alla åldrar? Eller ställa till med en friskvårds- och skönhetsdag för stressade mödrar och andra behövande?

Text: Marika Björkgren-Thylin

Maija Haikola

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i början av december, skall vara redaktionen till handa senast den 24 oktober 2011.

Evangelisation på nya områden i Etiopien

Just nu pågår en specialinsamling för Finska Missionssällskapets evangelisationsarbete i Etiopien.

Kring Omo-floden i sydvästra Etiopien bor cirka 25 000 människor som hör till dassanetch-stammen. Finska Missionssällskapets partnerkyrka, Mekane Yesus, satsar nu på evangelisation bland denna folkgrupp. Delar av Bibeln har översatts till dassanetch-språket och det finns goda möjligheter att nå ut till folket. Vi hoppas att budskapet om förlåtelse och försoning ska gripa människorna.

Mekane Yesuskyrkan fick 300 000 nya medlemmar förra året. Kyrkan har för närvarande 5,6 miljoner medlemmar. Finska Missionssällskapet stöder sin samarbetskyrka både ekonomiskt och genom att sända missionärer.

Som bäst förnyar Mekane Yesuskyrkan sitt 30 år gamla söndagsskolmaterial som används av två miljoner söndagsskolbarn. Präster och evangelister behöver också undervisning så att de kan sprida evangeliet till onådda folkgrupper.

Mera information om insamlingen för evangelisationsarbetet finns på www.mission.fi/evangelisation

Bidrag till detta arbete kan ges till Sampo 800014-161130. Skriv "A2011" i meddelanderutan. IBAN: FI3880001400161130, BIC: DABAFIHH. **Tack för ditt bidrag!**

Dassanetcherna nås av budskapet om förlåtelse och försoning tack vare sällskapets samarbetspart, Mekane Yesuskyrkan. De lokala anställda träffade Adudu Kunyak när de reste längs med Omofloden i sydvästra Etiopien. Foto: Risto Leikola.

Anders Wikström
projektledare,
Finska Missionssällskapet

Värdefulla TV-program

KRÖNIKA

Vi tänker sällan på hur stora påverkningsmöjligheter televisionen dagligen erbjuder. När jag arbetade som missionär i Cypern fick jag se hur den kristna satellitkanalen SAT-7 lyckades förändra inställningen till minoritetsgrupper och hjälpbehövande.

Idag hör TV-tittandet till vardagen i de flesta hem. Det här gäller inte bara den industrialiserade delen av världen. Ungefär 60 procent av de 381 miljoner människor som bor i Mellanöstern och Norra Afrika har en TV i sina hem. De som saknar TV tittar hemma hos en granne eller på ett lokalt café. TV-kanalernas informationsflöde och aktualitetsprogram spelar en viktig roll i en värld där många förlorat förtroendet för ledare och makthavare.

En del av SAT-7:s serier fokuserar på sociala frågor och samhällsutveckling. Flera nordiska regeringar stöder de lokalproducerade programmen, som bevisligen bidrar till att skapa större social rättvisa i Mellanöstern. Programmet "En timme är inte tillräckligt!", som sändes varje söndag kväll i sex månader, är ett framgångsrikt exempel på hur SAT-7 ökat toleransen för funktionshindrade. I diskussionsprogrammet belystes funktionshindrade personers rätt till utbildning, arbete och rätt att delta i politiken. Satsningen berörde människor redan från starten och många ringde in eller skickade textmeddelande till programvärdarna under sändningstid.

Programvärderna Tania Nahhas bor i Beirut och har palestinsk bakgrund. År 1983, då Tania var nio år, skadades hon i en bombattack. Tanias föräldrar miste synen och Tania själv blev rullstolsbunden. Tania har en examen i juridik men på grund av hennes härkomst får hon inte utöva sitt yrke i Libanon. Dagtid jobbar Tania som receptionist vid SAT-7:s studio i Libanon. Hon är dessutom en mycket duktig studiovärd som klarar av att samtala om tabubelagda ämnen inför miljontals tittare. Hon får massvis med telefonsamtal från tittare som säger att hon är en inspirationskälla och en förebild för många funktionshindrade i regionen.

En undersökning i Jordanien, Marocko och Egypten visar att attityderna har förändrats till det positivare efter SAT-7:s serie. Tittarna var inte vana att se handikappade gå i skola, jobba och ta hand om sina familjer. Antalet tittare som ansåg att "Personer med handikapp har något värdefullt att bidra med i samhället" ökade från 48 till 65 procent i Jordanien, från 77 till 86 procent i Marocko och från 37 till 71 procent i Egypten. Den koptiska kyrkan i Egypten började också uppmana till integrering av funktionshindrade barn i söndagsskolorna. Andra kanaler och medier började också lyfta fram speciellt funktionshindrades rättigheter efter SAT-7:s programsatsning.

Utstötta musharer får nepalesiskt medborgarskap

"Förr var vi osynliga – nu för vi vår egen talan". I december 2010 fick ett tjugotal musharer identitetsbevis med hjälp av Finska Missionssällskapets lokala partnerorganisation, som i flera omgångar hjälpt musharerna få personhandlingar. Sakundi Devi Sahar (i mitten) tänker nu fortsätta att kämpa för sina rättigheter. Foto: Joanna Lindén

"Musharerna vaknade upp ur en lång sömn". Så beskriver människorättskämpen Bishnu Nepali Gurung arbetet för att skaffa identitetshandlingar till medlemmar av det diskriminerade musharfolket. Nu har de tagit första steget mot att bli fullvärdiga nepalesiska medborgare.

Det finns cirka 170 000 musharer i Nepal. Minoritetsgruppen står lägst i rang bland daliterna, som utgör den lägsta kasten. De är bosatta i sydöstra Nepal, nära den indiska gränsen och har blivit uppkallade efter sin tradition att jaga råttor. Musharerna saknar egen

odlingsmark och arbetar under svåra förhållanden.

Finska Missionssällskapets samarbetsorganisation Samaritan Uplift Service arbetar för musharernas rättigheter.

– När byborna får identitetshandlingar kan de gå i skola, få gratis hälsovård och köpa mark. De kan också ansöka om arbete och pension. De fattiga och utbildade musharerna vet inte hur man står upp för sina rättigheter, men tack vare arbetet här ser vi en sakta men säker positiv förändring, förklarar Bishnu Gurung.

Bimala Gayak, programkoordinator för Samaritan Uplift Service, berättar om hur arbetet utvecklats i Sarlahiområdet.

– Det finns ett fyrtiotal musharhus-håll i området. Tidigare visste invånarna ingenting om skol- eller hälsovårdsservice. Föräldrarna skickade inte sina barn till skolan. Barnen arbetade för mat men var ändå undernärda. När Samaritan Uplift Service startade en förskola i området förändrades attityderna. Man informerade samtidigt invånarna om vikten av hälsovård, utbildning och samarbete.

Identitetshandlingar mot alla odds

När Bishnu Gurung och Bimala Gayak började arbeta på området insåg de genast att den största orsaken till musharernas fattigdom var bristen på identitetshandlingar. De besökte därför byakommitténs kontor i Haripur för att skaffa rekommendationsbrev för musharerna.

– Men de statliga tjänstemännen på kontoret ville inte hjälpa oss. Musharerna hade varken födelse- eller vigselattester. Så vi bad alla musharer följa med oss till byakommitténs kontor, där vi lyckades få rekommendationsbrev för 50 invånare. Dessutom fick vi 150 födelseattester och 50 äkta par fick vigselattester.

Färden fortsatte till Malangwa, huvudstaden i Sarlahiområdet. Med följde 50 musharer och 50 vittnen.

– Vi förde alla handlingar till områdets centralbyrå. Också där stötte vi på svårigheter, eftersom tjänstemännen krävde alla möjliga dokument.

Arbetet bar ändå frukt. En och en halv månad senare fick 25 musharer identitetsbevis.

– En ung man som i tre års tid försökt få identitetshandlingar glädde sig åt att han äntligen kunde skaffa körkort. En äldre kvinna jublade över sin pension. Det var en lycklig dag för dem alla! Nu är de fullvärdiga medborgare och har rätt till all statlig service.

Bland de sökande fanns också en 70-årig man som saknade bevis på födelseort och släktingar.

– Mannen började gråta när han hörde att han inte fick identitetshandlingar och därmed inte heller pension. Landshövdingen i området lovade honom att de ska försöka på nytt. Det här är bara början. Min uppgift är att hjälpa dem som inte har några mänskliga rättigheter och som förtrycks för sin härkomst. Som kristen vill jag visa medmänsklighet och kärlek till nästan, säger Bishnu Gurung.

Text: Joanna Lindén och Paula Laajalahti

Källa: "Musahar Wake up from Long Sleep" av Bishnu Nepali Gurung. Skribenten är dalit och har studerat till juris magister med ett stipendium från Finska Missionssällskapet.

Rent vatten minskar sjukdomar och barndödlighet. Eftersom musharerna anses vara orena får de inte använda samma brunnar som personer från högre kast. Finska Missionssällskapet och Samaritan Uplift Service har byggt brunnar i musharbyarna. Nu är invånarna friskare. Foto: Joanna Lindén

HJÄLP DALITERNA

Nepal har 30 miljoner invånare. Den lägsta kasten, daliterna, utgör 13-20 procent av Nepals befolkning. De är utstötta och lever under mycket svåra förhållanden, ofta i yttersta fattigdom.

Nyckeln till förändring finns i våra händer. De medel som samlas in genom årets Utjämningsinsamling används för att hjälpa Nepals daliter och funktionshindrade. Målet är att allt fler barn ska ha möjlighet att gå i grundskola och skaffa sig en yrkesutbildning. De vuxna får identitetsbevis, möjligheten till mikrolån och byarna utvecklas.

Finska Missionssällskapet stöder flera nepalesiska medborgarorganisationer som arbetar för att förbättra daliternas och de funktionshindrades situation. Finska Missionssällskapet får stöd av Finlands utrikesministerium för projekten i Nepal.

10 e = ett identitetsbevis

20 e = en skoluniform

40 e = utbildning av en ansvarsperson för en mikrolånsgrupp

100 e = en brunn med handpump

DELTA I UTJÄMNINGEN

Utjämningsinsamlingen 2011 stöder daliterna i Nepal. Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv N2011 i meddelanderutan. Ett stort tack för din gåva!

www.utjamning.fi

Utbildning ger glädje och kraft. Sugja Mushar trivs i förskolan som Samaritan Uplift Service driver i Jutepani och kan snart börja gå i grundskola. Foto: Joanna Lindén

Hjälpen når fram i Afrika – så används pengarna

Församlingar i Borgå stift är med och förverkligar ett tiotal projekt i Afrika genom sina understödsavtal med Finska Missionssällskapet (FMS). Privatpersoner stöder också projekten. Arbetet bidrar till att förändra vardagen för tusentals människor i världen.

– Det hör till missionens uppgifter att försvara de svagas människovärde och arbete för att utrota orsakerna till fattigdom, säger Marika Björkgren-Thylin, chef för svenska sektionen.

FMS är den äldsta organisationen i Finland som kanaliserar bi-

stånd till u-länderna. Ett partnerskapsavtal ingicks med utrikesministeriet 2003. Förra året beviljade utrikesministeriet 7,6 miljoner euro till sällskapets utvecklingsarbete. Ministeriets stöd täcker 85 procent av projektkostnaderna. Den resterande delen finansieras med insamlingsmedel. Ifjoll var den här summan 1,1 miljoner euro.

– Kyrkan är som en fågel: evangeliet och diakonin är dess vingar. Båda vingarna behövs för att fågeln ska kunna flyga, säger Maria Immonen, chef för utvecklingsarbetet vid Finska Missionssällskapet.

Etiopien

Föräldralösa barn i Dessie

Finska Missionssällskapet stöder 300 barn som mist ena eller båda föräldrarna i aids, genom att hjälpa deras nya vårdnadshavare. Målet är att barnen ska få en normal uppväxt hos en mor eller farföräldrar eller hos någon släkting. Vårdnadshavarna får ett ekonomiskt bidrag för att barnet skall kunna gå i skola samt få mat, kläder och hälsovård. Frivilligarbetare besöker barnens familjer två gånger i månaden för att se hur de mår. För att klara sig som vuxna får barnen bland annat lära sig handarbete, slöjda, laga mat och odla grönsaker vid ett verksamhetscentrum.

Mauretanien

Fadderarbete

Lutherska Världsförbundet främjar flickors skolgång i Mauretanien med stöd av Finska Missionssällskapet. Sammanlagt 1 125 utsatta flickor får hjälp genom FMS. Finländska faddrar har hjälpt bland annat 30 dövstumma flickor att få undervisning i teckenspråk i en specialskola. År 2010 fick 25 synskadade flickor undervisning i punktskrift och 121 funktionshindrade flickor fick möjlighet att gå i skola. Stöd gavs till 45 övergivna och 32 föräldralösa flickor. Därtill fick 27 flickor som drabbats av hiv hjälp. Totalt 126 flickor som blivit utsatta för övergrepp, våldtäkt eller tvångsäktenskap fick krishjälp. Informationskampanjer ordnas där föräldrarna informeras om vikten av flickors skolgång.

Tanzania

Evangelisation

Finska Missionssällskapet stöder evangelisationsarbetet bland annat hos Sukuma-stammen, bosatt i Mwamitumai i norra Tanzania. I januari 2006 drev den lutherska kyrkan ännu ingen verksamhet på området. Så gott som hela befolkningen var anhängare av någon naturreligion. Ett team började då resa omkring för att visa en film om Jesu liv och evangelisera bland människorna. Idag har församlingen i Mwamitumai cirka 200 medlemmar och som bäst byggs det kyrkor i kapellförsamlingarna i byarna runtomkring.

Senegal

Senegals lutherska kyrka

I Senegal finns det 13 församlingar med cirka 4 000 medlemmar. Överlag förhåller sig människor öppet till kyrkan, trots att 94 procent av befolkningen är muslimer. Pastorer och myndigheter har också goda relationer. Söndagsgudstjänster hålls i 55 kapellförsamlingar och det har även ordnats skriftskolläger på några ställen. Till verksamheten hör också själavård, hembesök hos åldringar samt evangelisation på nya områden.

Anna och Bertrand Tikum samt **Ann-Katrin och Tor-Erik Store** är Borgå stifts utsända missionärer i Senegal.

Läskunnighetsarbete *

Sällskapet stöder förskoleundervisning på tre stamspråk i Senegal: wolof, pulaar och serere. När skolbarnen får lära sig läsa och skriva på sitt modersmål klarar de sig bättre i de franskspråkiga skolorna senare i livet. Man jobbar också för att utveckla funktionshindrade barns integrering i skolundervisningen. År 2010 fanns det totalt 50 förskoleklasser med 789 flickor och 648 pojkar, av dessa var 11 funktionshindrade barn. I verksamheten ingick också läsundervisning för vuxna och i den deltog 384 kvinnor och 79 män.

Byutveckling *

Målet är att minska fattigdomen och förbättra levnadsförhållanden på landsbygden. Projektet fungerar inom fyra olika sektorer: vattenförsörjning, förebyggande hälsovård, utvecklandet av jordbruket och mikrolån.

En brunn i byn påverkar i mycket hög grad kvinnornas liv, då de får tid över för andra sysslor i stället för att hämta vatten. Familjernas hälsa förbättras när det finns tillgång till rent dricksvatten. Varje år byggs cirka 20 nya brunnar och några gamla restaureras.

I hälsoundervisningen deltog år 2010 sammanlagt 458 kvinnor och 234 män från åtta byar. Cirka 18 000 barn vaccinerades och 1 585 gravida kvinnor fick stelkrampsvaccin. Sammanlagt 10 kvinnor och 20 män, av vilka sex är funktionshindrade, fick mikrolån. Kollektiva mikrolån beviljades 406 kvinnor och 216 män.

Angola

Utbildning av kyrkans personal

Angolas evangelisk-lutherska kyrka har cirka 40 000 medlemmar i 44 församlingar. Det finns bara 56 präster och 25 evangelister och därför behöver kyrkan mer personal för att hinna med alla församlingar i detta vidsträckta land med stora avstånd. Kyrkan ordnar sin personalutbildning på Bibelinstitutet i Shangalala. För tillfället pågår där en treårig diakonikurs. Dessutom ordnas ekonomikurser för unga och repetitionskurser för präster. Präster utbildas också vid Teologiska Institutet i Lubango.

Hälsoarbete*

Hälsoarbetet i Kunene koncentreras till kliniken i Shangalala, men personalen reser också runt till svåråtkomliga ställen för att vaccinera barn. Hiv/aidsupplysning är en viktig del av arbetet. Myggnät delas också ut för att förebygga malaria. Byhälsovårdare och barnmorskor skolas också inom mödrårådgivning och lär sig ta hand om förlossningar på landsbygden. Man satsar speciellt på att förbättra hälsan hos mödrar och barn.

Skolbygget i Shangalala*

Länet Kunene har över 450 000 invånare. I länet har tidigare funnits bara ett gymnasium, i Ondjiva. Den evangelisk-lutherska kyrkan i Angola har därför i samarbete med staten låtit bygga en ny högstadie-gymnasiebyggnad i Shangalala. Skolan omfattar även internat för 240 elever samt lärarbostäder. Utgifterna för verksamheten i skolan täcks med elevavgifter samt med stöd från faddrar i Finland. Staten Angola betalar löner för skolans personal, kyrkan i sin tur står för internatsutgifterna. Finska Missionssällskapet stöder verksamheten tills elevantalet är tillräckligt för att skolan ska bli självförsörjande.

Text: Britt-Helen Lindman och Joanna Lindén

Foto: FMS bildarkiv

Vill du stöda något av dessa projekt och få regelbunden information om arbetet?

Ring 09-1297 266 eller fyll i blanketten på www.mission.fi/sekundant

*Projekt som får stöd av Finlands utrikesministerium.

Läs mera om arbetet i Asien och Sydamerika i kommande nummer!

Oa Lönnbäck: "Tillsammans kan vi åstadkomma mycket"

Utjämningsambassadör Oa Lönnbäck fick följa med arbetet för daliternas rättigheter i Nepal. Här samlas en kvinnogrupp i södra Nepal.

"Nu vågar jag stå här inför er, våra gäster långt ifrån, och berätta om hur livet har förvandlats, tack vare hjälpen vi fått!". Utjämningsambassadör Oa Lönnbäck kommer ihåg stoltheten och självförtroendet hos de kvinnor som deltar i utvecklingsprojekten på landsbygden i Nepal. Här är Oas berättelse från den två veckor långa resan i våras.

Kanske du varit med om samma sak. Hemma igen efter en händelserik resa går det några månader, årstiderna växlar och en dag slås du av tanken: Har jag varit på resan? Var det en dröm eller ett svagt minne från en film jag sett?

Men bilderna i datorn visar att jag verkligen varit där. Vardagen rullar på i Nepal, medan jag är hemma i trygga, ombonade Finland. De människor jag mötte fortsätter kämpa för sitt dagliga

mål mat och sina rättigheter. Jag jämför våra livssituationer, och trots att det känns orättvist, tröstas jag av vetskapen om att tusentals människors levnadsförhållanden förbättras dag för dag, tack vare det arbete som Finska Missionssällskapet stöder i Nepal.

Vårt överflöd

Under min två veckor långa resa upptäckte jag att vi har det gott. Jag har för mycket av många saker. För mycket prylar i mitt hem. För mycket kläder i mina skåp. För många kilon på min kropp. Livet blir lättare om jag jämnar ut det och jag kan bara börja med mig själv.

Under en av de första dagarna i Kathmandu tog jag mig från vårt komfortabla hotell till basarkvarteren Thamel. Jag gillar att utforska saker på egen

hand och hittills har det alltid gått bra. Tidigt denna morgon släppte taxin av mig strax utanför gyttret av gränder med små butiker, caféer och vandrarhem. I den kyliga morgonen ångrade jag att jag inte tagit på mig en tröja. Jag snabbade på stegen för att hålla värmen och kom till en rad med cykeltaxin, så kallade rikshas.

Många tankeställare

Där i rikshan ligger en ung man och sover. Hans kropp är hopkrupen på sitsen där hans passagerare vanligen sitter och hans bara fötter vilar mot styret. Han har en svart, illa medfaren täckjacka på sig och han reagerar inte på att jag stannar intill. Jag tar fram min kamera och tar några bilder. En annan turist kommer gående inifrån Thamel. Han saktar in för att se på samma syn som jag sett.

Våra blickar möts en kort sekund. Jag kan avläsa samma reaktion hos honom. När turisten passerar mig säger jag på engelska: "Jag kommer aldrig att klaga över mitt liv mera. Aldrig någonsin." Han nickar. Har jag hållit löftet?

Flykt från landsbygden

Kathmandu är en storstad. En storstad i denna del av världen med allt vad det innebär på gott och ont. Luften tidigt på morgonen är lätt att andas. Men senare på dagen, när rusningstrafiken fyller ringvägarna, sticker luften i lungorna.

Fattiga flyttar in från landsbygden i strida strömmar. De hoppas på ett drägligare liv i Kathmandu. Det får de sällan. De har slagit sig ner i slummen vid den för årstiden sinade floden som rinner genom staden. Flodstranden kan inte beskrivas med ord. Ett utedass i vårt land är utrustad med bättre komfort än de här bosättningarna. Jag minns stan-ken som fick de härdade taxichaufförerna att hastig veva upp rutan varje gång vi körde över bron. Där nere bodde människor. Där föddes barn, där växer de upp. Där leker de.

Det riktiga Nepal

Efter ett par dagar i Kathmandu med lärorika dagar och kvällar med information av både i landet arbetande finländare och nepalesiska samarbetspartners var det dags att åka ut till det verkliga Nepal. Kathmandu är inte Nepal, sades det flera gånger. Nu fick vi se det med egna ögon.

Vår grupp bestående av 12 personer delades upp. Min grupp åkte till södra Nepal och besökte olika projekt som FMS är delaktig i. Två terrängbilar med allt som behövs för en fyra dagars resa åkte iväg efter lördagens gudstjänster. En lång eftermiddag och kväll med hisnande vyer väntade oss. Kathmandu ligger i en dal så vart än du skall går färden uppåt längs slingrande vägar. Och sedan nedåt...vägarna kantas av hisnande stup och grusvägar utan räcken. Mötande trafik av alla slag och ett evigt tutande för att varna att "här kommer jag". Markku Voutilainen, vår chaufför, guide och missionär i Nepal sedan över 30 år sade när han såg vår oro över vägen vi åkte längs: "Det är bra att det är långt ner. Åker vi över kanten så är det definitivt slut. Ingen blir kvar och plågas..." men som den lugne och erfarna man Markku är hade vi inga bekymmer med att sent på kvällen tryggt komma fram till ett

hus som hör till Finska Missionssällskapets nepalesiska avdelning.

Möte med musharerna

Nästa dag fortsatte vi till några byar i det Österbotten-liknande, väldigt platta landskapet, nära gränsen till Indien. Enorma sädesfält så långt ögat såg och små byar längs de dammiga vägarna. Längs vägarna gick eller cyklade människor. Morgontoaletten skötte lokalbefolkningen runt pumpar vid bensinstationer där man tvättade sig och gjorde sig klar för dagen. Dagsverkarna satte igång med att skörda för hand och vi körde vidare.

Dagens första mål var en av musharbyarna som FMS hjälpt med skolmaterial. Efter en kort introduktion strosade vi omkring bland byns hyddor. Jag såg de enkla boningarna och slogs av tanken: Var har de sina saker? De har inga saker kom vi till. Inget utom kläderna och kokkärnen och köksredskapen. Nu var det torrt men tanken slog mig: Hur ser här ut när det regnat ett tag?

Längtan

Bland lerhusen stod bufflarna i sina inhägnader, väntande på att komma ut på fälten. Svarta grisar delade sovrum med ägarna, fastbundna under sängen där hela familjen sov. Sen plötsligt såg, eller hörde jag, skolan. Den lilla lokala skolan där läsklasser hölls. Barnen satt på betonggolvet på tunna mattor under plåttaket och följde ivrigt med. Inga väggar fanns vilket gjorde att de äldre i byn kunde sitta på kanterna runt och lyssna till mässandet av bokstäver på nepalesiska och siffror på engelska. Jag vet inte om det var min fantasi men jag tyckte mig se en längtan i de gamlas ögon och en tanke: "Tänk om jag hade fått lära mig att läsa och skriva..."

Nytt självförtroende

Mötena med kvinnogrupperna i de olika byarna gjorde ett djupt intryck på oss finländare. Kvinnorna hade engagerat sig i sparlänegrupper och berättade för oss om olika projekt de lyckats förverkliga. En hade fått lån för att kunna utveckla sina odlingar. Nu kunde barnen gå i skola tack vare det. En symaskin såg till att samma sak hände i en annan familj. Kvinnor steg upp och un-

der uppmuntran av sina bybor berättade de om sina förvandlade liv. Det största i allt detta var deras vittnesbörd om hur de förr inte vågade tala inför två andra människor, inte ens om det var nepaleser.

"Nu vågar jag stå här inför er, våra gäster långt ifrån, och berätta om hur livet har förvandlats, tack vare hjälpen vi fått!" sade den ena kvinnan efter den andra i olika byar.

Stor respekt

Ett par dagar senare vandrar vi genom djungeln. Visserligen längs upptrampade stigar men naturen är precis sådan som i barndomens Tarzanfilmer. Vi ser papegojflockar, skymtar en apa, vadar över grunda floder och passerar små byar. Tanken slår mig: Vad lever de av? Byborna sysslar med sina vardagliga göromål, noterar att en grupp turister går på led igenom byn. Men, när Finska Missionssällskapets lokala medhjälpare Bishnu, Bimala och Devi kommer gående sist i kön på åtta personer händer det något. Byborna hajar till, släpper vad de har i händerna och reser sig upp. De för ihop händerna, hälsar på kvinnorna med en bugning och ett "namaste".

Jag kan avläsa respekt och tillgivenhet i deras blickar. Hälsningar utbyts, frågor ställs medan vi andra dricker en klunk vatten och vilar oss en stund. Detta upprepas i varje by. Att de tre kvinnorna gör ett gott arbete är inget att tvivla på.

Vad ligger överst i minnenas arkiv efter en sådan resa? För mig är det alla människomöten. Alla de godhjärtade nepaleser jag fick möta tillsammans med gruppen eller ensam under mina avstickare. Mannen på gatan, den unga rikshaföraren, försäljarna i affärerna och alla barnen ute i byarna. Barnen som med stora ögon såg på oss och som fick mig att fundera på, då och precis nu i denna stund; vad gör de idag? Hur ser deras framtid ut? Jag såg med egna ögon att hjälpen når fram. Att Finska Missionssällskapets utsända och lokala anställda har arbetat hårt och förändrat människors liv. Hjälpen spelar en stor roll.

Ett är säkert; med din och min hjälp har människorna i Nepal det bättre idag än igår. Och vi kan fortsätta med att göra deras morgondag ännu bättre.

Text och foto: Oa Lönnbäck
Utjämningsambassadör

Spelet Khan sporrar goda gärningar

Ett spännande komplement till barn- och ungdomsverksamheten i Borgå stift finns tillgängligt sen i våras. Spelet Khan har hittills delats ut i samband med Finska Missionssällskapets turnerande utställning "Tillsammans i Världen". Dataspelet fungerar som en pusselbit i internationell fostran och tolerans gentemot andra kulturer.

– Vi kommer att dela ut det nya äventyrsspelet varje gång vår ungdomsutställning gästar en församling i Borgå stift, säger Carre Lönnqvist, sekreterare för barn- och ungdomsarbetet vid svenska sektionen, Finska Missionssällskapet.

Fiktiv verklighet undervisar

"Hittar du platsen där bergsfolket har gömt sin skatt? Du måste börja med att visa folkets ledare att du går att lita på. Först sedan får du tips om hur du kan fortsätta skattjakten."

I spelet Khan utmanas spelarna att lära känna människor från olika kulturer och vinna deras förtroende. Freden byggs gradvis upp i Khans land i takt med att spelaren visar sig vara en pålitlig ledare.

Händelserna utspelar sig i det fiktiva landet Khan, där folken är i strid med varandra. Oroligheter mellan folken och naturkatastrofer har försatt landet i kaos. Spelarens uppgift är att lösa gåtan kring ett antal försvunna medaljonger och skapa förutsättningar för en fredlig utveckling.

Vardagsutmaningar utan våld

– Vi tyckte det var viktigt att spelaren ges möjlighet att se världen med andra ögon. Vi har försökt skapa en värld där utmaningarna

går att jämföra med det liv som barnen i u-länderna lever. Tanken är att vi ska reflektera över varför till exempel mutor, aggressivt beteende eller våld inte lönar sig. I spelet Khan kommer hjälpsamhet på första plats. Det finns inget utrymme för strider, säger museilektor Tapani Pentikäinen vid Finska Missionssällskapet.

Spelet har gjorts av spelfirman West Coast Entertainment i samarbete med Finska Missionssällskapet. Spelet har kunnat förverkligas tack vare informationsstöd för biståndsarbete från utrikesministeriet och stöd för innovativa projekt från undervisningsministeriet.

Spelet kan laddas ner från nätet: www.khan.fi

Operation Mirakel – ny film för konfirmandundervisningen

Finska Missionssällskapet har producerat en film för konfirmandundervisningen. Den tolv minuter långa filmen består av tre personberättelser: Eva från Taiwan, Avner från Israel och Ngeme från Tanzania. Filmen konkretiserar begreppen nåd, fred och hopp och ger glimtar av vad missionsarbete kan betyda i praktiken. Filmen och diskussionsfrågorna är också lämpade för vuxengrupper.

– Vi ville genom några ungdomars egna berättelser om sina liv visa på konkreta mirakel: Gud kan förändra människors liv, säger Carre Lönnqvist, sekreterare för barn- och ungdomsarbetet vid sällskapet.

Finska Missionssällskapet hoppas samtidigt inspirera församlingar till att engagera sig och utföra små missionsmirakel.

– Det lönar sig att komma ihåg att de små kollektslantarna och viljan att hjälpa våra systerkyrkor kan åstadkomma under i någon annans liv.

Filmen har svensk textning och huvudpersonerna talar kinesiska, swahili och engelska. Till filmen hör ett utförligt ledarmaterial. Lärarhandledningen kan laddas ner från sällskapets webbsidor på adressen www.mission.fi/operationmirakel.

Filmen kan beställas på dvd från Finska Missionssällskapet. Ring 09-1297282. Det går också att titta på filmen på nätet: www.youtube.com/operationmirakel.

Filmen är gratis. Frivilliga donationer kan betalas in till Barnens Bank. Sampo 800014-161130, märk donationen "BARNENS BANK"

Devi Gurung ger aldrig upp

Devi Gurung är en av årets utjämningsgäster. I september medverkar hon i olika evenemang runt om i Finland för att hjälpa Nepals daliter genom att väcka diskussion kring mänskliga rättigheter i Nepal och upplysa om våra påverkningssmöjligheter.

Devi Gurung föddes i en liten by i Pokhara. Hon har tre systrar och fyra bröder. Trots att Devi var fullt sysselsatt med att ta hand om sina yngre syskon fick hon ändå chansen att börja grundskolan.

– Ledaren i min by betalade skolgången. Min yngsta syster följde med mig det första året, jag bar henne på ryggen. Största delen av mina klasskamrater kom från familjer av högre kast. Det var svårt att bli accepterad. Jag hade svårt att följa med undervisningen på nepali eftersom vi talade gurung där hemma. När jag senare bytte skola blev promenaden till skolan två timmar lång. Jag fick ingen stödundervisning och klarade inte slutexamen.

När Gurung blev tvungen att stanna hemma och sköta jordbruket bestämde hon sig för att gå med i en 4H-klubb och en odlingskurs. När hon var 28 år tipsade en lantbruksrådgivare om en tvåårig utbildning i jordbruksteknik.

Expert på byutveckling

Under studietiden praktiserade Gurung vid Nepals Förenade Mission. Hon fick också goda avgångsbetyg. Nu har hon arbetat 15 år för olika medborgarorganisationer. Gurung har drivit flera byutvecklingsprojekt som jordbruksrådgivare och koordinator. Nu fungerar hon som fältkoordinator för organisationen Samaritan Uplift Service, Finska Missionssällskapets samarbetspart.

– Jag tycker om mitt arbete. Det är fint att se hur de förtrycktas liv förändras. Den största förändringen i mitt eget liv inträffade när jag lämnade hinduismen och blev kristen. Det är en glädje att arbeta med en organisation som har kristna grundvärderingar.

Kom och lyssna på Devi Gurung och Bimala Gayak vid Utjämningsseminariet "Stop Caste Discrimination!" – Workshop on dalit rights in Nepal. För mer information, se nedan! Foto: Joanna Lindén

Händelsekalendern

23.9 Utjämningsdagen (höstdagjämningen). Utjämningsinsamlingen till förmån för Nepal lyfts fram på olika håll i församlingarna helgen 23-25.9. Se din egen församlings annonsering.

24.9 Utjämningsevenemang i Jakobstad. Medverkande Oa Lönnbäck, Joanna Lindén, Ida Sandberg och Gloriakören. Klockan 19 i Kyrkostrand församlingshem.

24.9 Utjämningsmed Furahakören i Pernå.

28.9 kl.8.30-13 Lilla parlamentet, Arkadiagatan 3, Helsingfors. Stop Caste Discrimination! - Workshop on dalit rights in Nepal. Förutom Devi Gurung och Bimala Gayak från Nepal medverkar flera samhällsaktiva finländare. Seminariet hålls på engelska. Mera information hittar du på www.utjamning.fi

17.10 Aktualitetsdag kring mission i Åbo.

4-6.11 Finska Missionssällskapet medverkar på ungdomarnas Höstdagar i Lempäälä.

20.11 Furahakören besöker Kyrkslätt

December: sångtillfällen med De vackraste julsångerna ordnas i församlingarna, se din egen församlings annonsering.

Självständighetsdagen 6.12 kl. 9.30-15, basar vid Finska Missionssällskapet i Helsingfors, Observatoriegatan 18.

9-11.12 Young Adults. Läger för missionsintresserade ungdomar. Lägerspråk engelska.

Julglädje och goda gärningar

Om ett par månader står advent inför dörren. Du kan redan nu beställa våra julkort, helt gratis. När du skickar en julhälsning betalar du samtidigt in 5, 10, 20 eller 25 euro till oss med det bankgiro som medföljer. Pengarna används till rent vatten, vaccinationer, söndagsskolgång eller ett lamm för hjälpbehövande i Afrika. Beställ korten från fms@mission.fi eller tfn 09-1297 282. Kom ihåg att berätta vilket kortmotiv du önskar.

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Församlingarnas kollekt m.m.
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond
skriv MAJA i meddelanderutan
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton
Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten
Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

”Jesus verkar på ett intressant sätt kunna kombinera sin starka handlingskraft med den finkänsligaste empati”, skriver Lars-Johan Sandvik.
Foto: Joanna Lindén

Kristen på många sätt

Det går helt tydligt att vara kristen på många sätt. Vi har mött kristna av många olika valörer, de har uttryckt sin tro och sin kristna livssyn på olika sätt. Det handlar om andlig och kyrklig tradition, det handlar om människors läggning och så handlar det också om i vilken omvärld de kristna lever.

För många som kommer i kontakt med andra kristna traditioner kan det vara befriande, men ibland också förvirrande att möta seriösa och engagerade kristna som inte ber som vi, inte sjunger som vi, inte firar gudstjänst som vi, inte har samma syn på tillåtet och otillåtet som vi. Denna upplevelse brukar kräva en hel del eftertanke och reflektion, men den äkta tron känner vi nog igen där den finns, trots att dräkten verkar ny.

I missionssammanhang, men också i de finländska miljöerna är det viktigt att det bland kristna finns en tolerans för dessa olika fromhetsuttryck. Vi är känslomänniskor, viljemänniskor eller tankemänniskor och det är självklart att dessa grundläggande mänskliga olikheter också kommer att avspegla sig i det sätt på vilket vi anammar och lever ut vår tro. I vanliga fall orkar små lokala församlingar inte

uppehålla denna mångfald och därför tvingas en och annan kristen lämna den andliga gemenskap därifrån de härstammar. Det är förstås tråkigt för den enskilde och församlingen, men ibland är det oundvikligt.

Jesus själv verkar vara väldigt flexibel då det gäller arten av utlevd gudstro. Man kunde säga att han var karismatiker, men också traditionalist. Han var profet, men också ordningens man. Han var djupt andlig, men också jordiskt mänsklig. Han verkade ibland vara ytterst konservativ, medan han andra gånger uppträdde obekymrad av de religiösa normerna. På ett intressant sätt verkar han kunna kombinera sin starka handlingskraft med den finkänsligaste empati. Var Jesus en känslomänniska? Jag vet inte, men sentimental var han åtminstone inte.

Jag tror att vi skulle må bra av att tillsammans reflektera över vårt sätt att tillsammans uttrycka vår kristna tro i bön, lovsång, gudstjänst och tjänande. Denna reflektion skall helst leda till att vår palett breddas och inte snörs åt, annars stänger vi möjligheterna för en del att delta.

Själv uppskattar jag de gamla kyrkornas sätt

att i gudstjänsten vila i de slitstarka formerna som visat sig hålla ganska väl för olika tiders behov. Ändå måste vi minnas att till exempel 1600-talets bidrag till psalmer och hymner inte automatiskt skall anses bättre än de nya kristna sångerna.

I alla tider har också kyrkan tvingats kämpa med frågan om hur tradition och förnyelse skall kunna förenas. Den frågan möter missionärerna ständigt, men den är också en mycket avgörande fråga för oss som är kristna i Finland på 2000-talet.

Det är bra att för egen del registrera i vilken kristen tradition man känner sig mest bekväm och hemma. Inte så att man byter samfund, men så att man ger sig rätt att inte riktigt gilla de trosuttryck som man inte gillar, utan att fördensskull hävda att de är felaktiga.

Det går att vara kristen på många olika sätt. Visst är det en lycka, för kristen tro är liv och livet låter sig inte inordnas i våra kära kvadrater och våra omhuldade trianglar. Också i det kristna livet skall vi framförallt vara sann mot vårt inre, annars går vi obönhörligt vilse.

Lars-Johan Sandvik
Kyrkoherde i Nykarleby